

a vámpírfüzetek  
elsőszámú kötete

átváltozva

morgan rice

# Morgan Rice

## Átváltozva

Серия «Vámpírfüzetek», книга 1

### Аннотация

Az ÁTVÁLTOZVA egy könyv, amely az Alkonyatnak és a Vámpírnaplóknak kíván vetélytársa lenni, és amit majd a legutolsó oldalig el akarsz olvasni. Ha szereted a kalandokat, a szerelmet és a vámpírokat, akkor ez a könyv neked szól! Vampirebooksite.comAz ÁTVÁLTOZVA az első számú kötet a #1 Legkelendőbb sorozatból, A VÁMPÍRFÜZETEKBŐL, amely tizenegy könyvet foglal magába, több mint 600 ötcsillagos véleménnyel. Az ÁTVÁLTOZVA című könyvben (A Vámpírfüzetek első számú kötete), a 18 éves Caitlin Paine kiszakítva találja magát a szép külvárosi környezetéből – amikor az anyja újra költözik – és rákényszerül, hogy egy veszélyes New York City-i középiskola diákja legyen. Az egyetlen reménysugár az új környezetében Jonah, az új osztálytárs, aki rögtön megkedveli őt. Mielőtt még a szerelmük kibontakozik, Caitlin hirtelen változásokat tapasztal önmagán. Egy olyan természetfeletti erő lesz rajta úrrá, ami fényérzékenységgel, és táplálkozási vággyal párosul - melyeket még önmaga sem ért. Amíg válaszokat keres a kérdéseire, addig a vágyakozása következtében rossz helyen lesz rossz időben. A szeme előtt egy rejtett világ nyílik meg, amely a talpa alatt helyezkedik el, épp a virágzó nagyváros, New York City alatt. Caitlin két

veszélyes klán között találja magát, épp egy vámpírháború közepében. Épp ekkor találkozik Calebbel, a titokzatos és erős vámpírral, aki megmenti őt a sötét erőktől. Calebnek szüksége van Caitlinre, hogy elvezesse őt a legendás elveszett ereklyéhez. A lánynak pedig válaszokra és védelemre van szüksége. Együtt kell, hogy megtalálják a válasz arra a sarkalatos kérdésre, hogy: ki volt a lány igazi apja? Közben Caitlin két férfi között vergődik, miközben valami más is felmerül közöttük; egy tiltott szerelem. Egy fajok közti szerelem, amely mindkettőjük életét veszélyezteti, és döntés elé állítja őket, hogy mindent kockára tegyenek-e egymásért... Az Átváltozva egy remek történet a fiatal olvasók számára. Morgan Rice jó munkát végzett azzal, hogy egy érdekes csavart helyezett el a történetben, hogy mi minden történhet meg egy tipikus vámpírmesében. Frissítő és egyedülálló hogy, Az Átváltozva történetében megtalálhatóak a jól ismert klasszikus elemek a fiatal felnőttek természetfeletti történeteiből. Az első könyv a Vámpírfüzetek sorozatból egy lányra... egy rendkívüli lányra fókuszál! Az Átváltozva egy könnyen olvasható, de rendkívül eseménydús... Ajánlott mindenkinek, aki szeret könnyed természetfeletti románcokról olvasni. Értékelté P. G. The Romance Reviews Az Átváltozva a kezdetektől fogva megragadta a figyelmemet és nem engedte el... Ez a történet egy lenyűgöző történet, amely pörgős és eseménydús a kezdetektől fogva. Egy unalmas pillanat sincs benne. Paranormal Romance Guild

# Содержание

Első fejezet	14
Második fejezet	36
Harmadik fejezet	47
Конец ознакомительного фрагмента.	48

átváltozva

(a vámpírfüzetek elsőszámú kötete)

morgan rice

fordította: Róbert Zsolt

ELISMERÉSEK AZ ÁTVÁLTOZVA CÍMŰ KÖTETHEZ

“Az Átváltozva egy remek történet a fiatal olvasók számára. Morgan Rice jó munkát végzett azzal, hogy egy érdekes csavart helyezt el a történetben, ami megmutatja, mi minden történhet meg egy tipikus vámpírmesében. Frissítő és egyedülálló hogy, Az Átváltozva történetében megtalálhatóak a jól ismert klasszikus elemek az ifjúsági természetfeletti történetekből. Az első könyv a Vámpírfüzetek sorozatból egy lányra...egy rendkívüli lányra fókuszál! Az Átváltozva egy könnyen olvasható, de rendkívül eseménydús... Ajánlott mindenkinek, aki szeret könnyed természetfeletti románcokról olvasni. Értékelte PG.”

--The Romance Reviews

“Az Átváltozva a kezdetektől fogva megragadta a figyelmemet és nem engedte el... Ez a történet egy lenyűgöző történet, amely pörgős és eseménydús a kezdetektől fogva. Egy unalmas pillanat sincs benne.” Morgan Rice fantasztikus munkát végzett

azzal, ahogy az olvasót belevezette a történetbe. Könnyedén szurkolhatunk Caitlinnek és vele együtt remélhetjük, hogy sikerüljön megtalálnia az igazságot...Alig várom a sorozat második kötetét.”

--Paranormal Romance Guild

“Az ÁTVÁLTOZVA egy szerethető, könnyed, sejtelmesen borongós olvasmány, amit két könyv között is el tudsz olvasni, mivel egy alapjában véve rövidke történet...De tuti, hogy elszórakoztat!”

--books-forlife.blogspot.com

“Az ÁTVÁLTOZVA egy könyv, amely az Alkonyatnak és a Vámpírnaplóknak kíván vetélytársa lenni, és amit majd a legutolsó oldalig el akarsz olvasni. Ha szereted a kalandokat, a szerelmet és a vámpírokat, akkor ez a könyv neked szól!”

--Vampirebooksite.com

“Rice remek munkát végzett azzal, hogy beleviszi az olvasót a történetbe már a kezdetektől, amelyhez egy kiváló minőségű leíró nyelvet használt, ami túlmutat néhány egyszerű pusztá képleírásnál...Kitűnően megírt és rendkívül gyorsan olvasható, az Átváltozva egy remek kezdet egy új vámpírsorozathoz, amely egy biztos találat azon olvasók között, akik egy könnyed, de mégis szórakoztató történetet keresnek.”

--Black Lagoon Reviews

## Morgan Rice-ról

Morgan Rice A VÁMPÍRFÜZETEK, amely egy tizenegy könyvet (és bővülő) tartalmazó sorozat az ifjúság számára; A TÚLÉLÉS TRIOLÓGIA, egy 2 kötetből álló (és bővülő) poszt-apokaliptikus krimi, A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE; és a tizenhárom könyvet (és bővülő) tartalmazó fantasztikus eposz sorozat legnépszerűbb írója.

Morgan könyvei elérhetőek ebook, hang – és nyomtatott formátumokban, a könyvek fordításai német, francia, olasz, spanyol, portugál, japán, kínai, svéd, holland, török, magyar, cseh és szlovák (és hamarosan még több) nyelven érhetőek el.

FORDITOT (a Vámpírfüzetek első kötete), AZ ELSŐ ARÉNA (a Túlélés trilógia első kötete), A SÁRKÁNYOK ÉBREDÉSE (a sárkányok ébredése első kötete) és A HŐSÖK KÜLDETÉSE (a

Varázsló gyűrűje első kötete) ingyenesen letölthetők!

Morgan szeretne hallani felőled, ezért nyugodtan látogasd meg az oldalát [www.morganricebooks.com](http://www.morganricebooks.com), csatlakozz a levelezőlistához, ahol ingyenes könyvek, ingyenes ajándékok várhatnak rád. Töltsd le az ingyenes applikációt, szerezd meg a legfrissebb exkluzív híreket, csatlakozz a Facebookon és a Twitteren, és tartsuk a kapcsolatot!

Morgan Rice könyvei

KIRÁLYOK ÉS VARÁZSLÓK

## A SÁRKÁNYOK ÉBREDÉSE (Első kötet)

A VARÁZSLÖ GYŰRŰJE

A HŐSÖK KÜLDETÉSE (1 kötet)

A KIRÁLYOK SORSA (2. kötet)

A SÁRKÁNYOK SORSA (3. kötet)

A BECSÜLET SIRALMA (4. kötet)

A DICSŐSÉG ESKÜJE (5. kötet)

A HŐSIESSÉG MEGBIZÁSA (6. kötet)

A KARDOK RITUSA (7. kötet)

A FEGYVEREK FOGADÁSA (8. kötet)

VARÁZSLATOK EGE (9. kötet)

A PAJZSOK TENGERE (10. kötet)

AZ ACÉL URALMA (11. kötet)

A TŰZ BIRODALMA (12. kötet)

A KIRÁLYNŐK URALMA (13. kötet)

A TESTVÉREK FOGADALMA (14. kötet)

A HALANDÓK ÁLMA (15. kötet)

A LOVAGI TORNA (16. kötet)

A HARC AJÁNDÉKA (17. kötet)

A TŰLÉLÉS TRILÓGIÁJA

AZ ELSŐ ARÉNA: RABSZOLGAKERESKEDŐK (1

kötet)

ARÉNA KETTŐ (2. kötet)

VÁMPÍRFÜZETEK

ÁTVÁLTOZVA (#1 Kötet)  
SZERETVE (#2 Kötet)  
ELÁRULVA (#3 Kötet)  
ELRENDELVE (#4 Kötet)  
VÁGYAKOZVA (#5 Kötet)  
ELJEGYEZVE (#6 Kötet)  
MEGESKÜDVE (#7 Kötet)  
ALAPÍTVÁ (#8 Kötet)  
FELTÁMADVA (#9 Kötet)  
VÁGYÓDVA (#10 Kötet)  
BEVÉGEZVE ( #11 Kötet)

# KINGS AND SORCERERS



## THE SORCERER'S RING

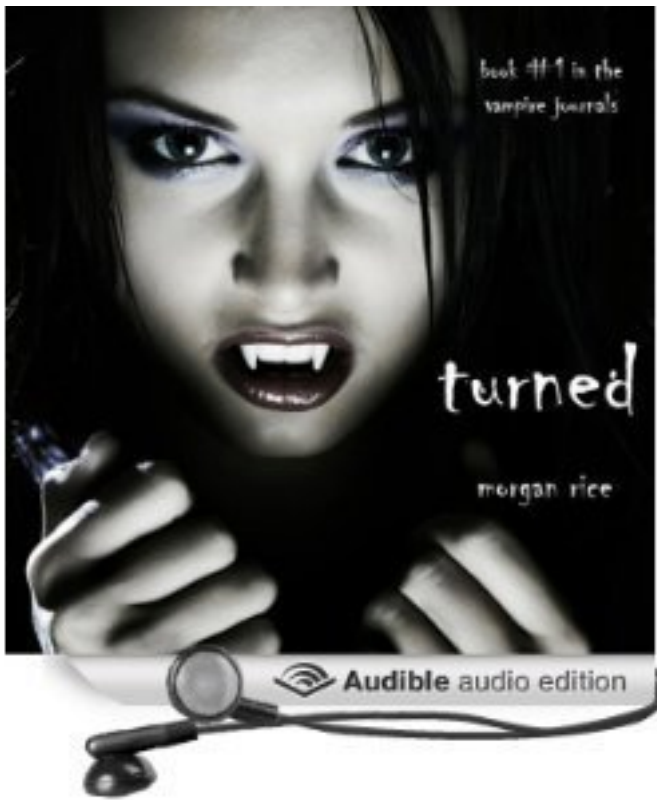


## THE SURVIVAL TRILOGY



## the vampire journals





Hallgasd a VÁMPÍRFÜZETEK sorozatot hangos könyv formátumban!

Copyright © 2011 by Morgan Rice

Minden jog fenntartva. Megengedett kivételektől eltekintve az 1976-os amerikai szerzői jogi törvény értelmében a kiadványnak

egyetlen része sem másolható, nem terjeszthető és nem továbbítható semmilyen formában és semmilyen eszközzel, nem tárolható adatbázisban vagy visszakereshető rendszerben, a szerző előzetes engedélye nélkül.

Ez az ebook csak személyes használatra engedélyezett. Ezt az ebookot nem lehet újra értékesíteni, vagy másoknak eladni. Ha szeretné megosztani ezt a könyvet egy másik személlyel, kérjük, vásároljon meg minden további példányt a címzettek részére. Ha olvassa ezt a könyvet, és nem vásárolta meg, vagy nem csak saját használatra vásárolta, akkor kérjük, küldje vissza és vegye meg a saját példányát. Köszönjük, hogy tiszteletben tartja a szerző kemény munkáját.

Ez egy kitalált történet. Nevek, vállalkozások, szervezetek, helyek, események, és incidensek kizárólag vagy szerző képzeletének teremtménye vagy már egy létező fiktív. Bármilyen hasonlóság valós személyekkel, élőkkal vagy holtakkal csak a teljesen véletlen egybeesés műve.

Jacket Image ©iStock.com/Bliznetsov

“Brutus beteg? hát üdvösséges-e  
Így járni öltözetlen és beszíni  
A gőzös reggel nedveit? Beteg?  
És még is ép ágyából megszökik,  
Az éjnek ártó mételyén daczolni?”

--William Shakespeare, Julius Caesar

(Fordította: Vörösmarty Mihály)

[Első fejezet](#)

[Második fejezet](#)

[Harmadik fejezet](#)

[Negyedik fejezet](#)

[Ötödik fejezet](#)

[Hatodik fejezet](#)

[Hetedik fejezet](#)

[Nyolcadik fejezet](#)

[Kilencedik fejezet](#)

[Tizedik fejezet](#)

[Tizenegyedik fejezet](#)

[Tizenkettedik fejezet](#)

[Tizenharmadik fejezet](#)

[Tizennegyedik fejezet](#)

[Tizenötödik fejezet](#)

[Tizenhatodik fejezet](#)

[Tizenhetedik fejezet](#)

# Első fejezet

Caitlin Paine mindig is rettegett az első naptól egy új iskolában. Ott voltak azok a nagy dolgok, mint hogyan találjon új barátokat, milyenek lesznek az új tanárok, és hogy fog eligazodni a folyosókon a tantermek közt. És ott voltak azok a kis dolgok, mint megszokni az új helyet, ahol új illatok és új hangok fogadják az újonnan érkezett diákokat. És vajon hol lesz az új öltözőszekrénye. Hovatovább, ő rettegett a bámuló tekintetektől. Mindig érezte, hogy az új helyen mindenki csak őt bámulta. Észrevétlen maradni, ő csak ezt akarta. De ez soha nem sikerült neki.

Caitlin nem értette, miért volt olyan feltűnő. Az ő 165 centiméterével nem volt különösebben magas, és a barna hajával és barna szemével (és normál testsúlyával) úgy érezte, hogy átlagos volt. Biztosan nem volt olyan szép, mint néhány másik lány. Kicsit idősebb volt a többieknél a 18 éves korával, de nem túlzottan ahhoz, hogy kilógjon a sorból.

Volt valami más benne. Volt benne valami, ami miatt az emberek megfordultak utána. Tudta, valahol mélyen, hogy ő más. De nem tudta pontosan, hogy miben különbözik a többiektől.

Ha volt valami rosszabb, mint az első nap, az a becsatlakozás egy új osztályba tanév közepén, amikor már mindenki ismer mindenki, és mindenkinek volt ideje kibontakozni. Ma, az első

napján, így március közepén, ez lesz az egyik legrosszabb. Érezte már.

Még a legvadabb képzeletét is felülmúlta, hogy ez megtörténhet. Semmi, amit valaha látott – pedig ő már sokat látott – nem készítette fel erre.

Caitlin kint állt az új iskolája, egy hatalmas New York City-i középiskola előtt a fagyos márciusi reggelen, és azon tűnődött, miért pont én? Kicsit alul volt öltözve, csak egy pulóvert és nadrágot viselt, és még távolról sem volt felkészülve arra a zajos káoszra, ami fogadta őt. Gyerekek százai álltak ott, zajongtak, sikoltoztak, és lökdösték egymást. Úgy nézett ki, mint egy börtön udvara.

Az egész valahogy túl hangos volt. Ezek a gyerekek túl hangosan nevettek, túl sokat káromkodtak, és túl durván lökdösték egymást. Azt gondolta volna, hogy ez egy hatalmas verekedés, ha észre nem vesz néhány mosolyt és gúnyos nevetést. Ők csak tele voltak energiával, és ő, kimerülve, átfagyva, kialvatlanul állt, és nem értette, hogy honnan jön ez a végtelen energia. Becsukta a szemét, és azt kívánta, hogy bárcsak mindez tűnne el.

Benyúlt a zsebébe, és érzett valamit: az ipod-ját. Igen. Betette a fejhallgatót a fülébe, és bekapcsolta. El kellett fojtania minden külső zajt.

De semmi nem szólt. Lenézett és látta, hogy az akkumulátor lemerült. Tökéletes.

Megnézte a mobilját, remélve, hogy valami eltereli a

figyelemét, de semmi. Nincsenek új üzenetek.

Felnézett. Ránézett a tengernyi új arcra és egyedül érezte magát. Nem azért, mert ő volt az egyetlen fehér lány – ezt valójában előnynek tartotta. Néhány közeli barátja más iskolákban fekete, spanyol, ázsiai, vagy indiai volt – de például néhány galádabb iskolatársa fehér volt. Másról volt itt szó. Azért érezte egyedül magát, mert városban volt. Ott állt a csupasz betonon. Egy hangos csengő jelezte mikor léphet be ide a „pihenő területre” ahová nagy, fém kapukon kellett átjutnia. Most pedig be volt zárva azokkal a súlyos, rácsos fémkapukkal, amelynek a tetején még szögesdrót is volt. Úgy érezte, mintha börtönben lenne.

Felnézett a hatalmas iskola rácsos ablakaira, és még rosszabbul érezte magát. Mindig könnyen alkalmazkodott az új iskolákhoz, legyen az kicsi vagy nagy, de ezek mind a külvárosokban voltak, ahol volt fű, fa, és tiszta ég. Itt nem volt semmi, csak maga a város. Úgy érezte, hogy itt nem kap levegőt. És ez megrémítette.

Egy másik hangos csengő szólt és ő eltopogott a több száz gyerekekkel az iskola bejárata felé. Egy nagyobb lány meglökte, és leejtette a naplóját. Felvette (haja összekócolódott), majd felnézett, hogy lássa vajon a lány bocsánatot kér-e tőle. De sehol sem látta, mivel a lány már rég továbbhümpölygött a gyerekekrajjal. Nevetést hallott, de nem tudta megmondani, hogy vajon rajta nevettek-e.

A naplóját szorongatta, ez volt az egyetlen dolog, ami lekötötte

őt. Vele volt mindenhol. Folyton jegyzetelt és rajzolt bele mindenfelé amerre csak ment. Egész gyermekkorának életútja benne volt.

Végül elérte a bejáratot, de csak összepréselődve tudott átmenni rajta. Olyan volt, mint felszállni egy tömött vonatra a csúcsforgalomban. Bízott benne, hogy bent jó meleg lesz – ha egyszer végre bejut – de a nyitott ajtókon át a fagyos szél egyre csak fújta a hátára a hideget.

Két nagy biztonsági őr állt a bejáratnál, mellettük két egyenruhás New York-i rendőr, a fegyverek szembetűnően lógtak az oldalukon.

“MENJ TOVÁBB!” Parancsolta az egyikőjük.

Nem tudta felfogni, hogy miért kell két fegyveres rendőrnek őriznie a középiskola bejáratát. Ezzel csak a félelemérzete nőtt. Sokkal rosszabb lett, amikor felnézett, és látta, hogy egy olyan biztonsági fémdetektoros kapun kell majd áthaladnia, amilyeneket a reptereken használnak.

Még négy másik fegyveres rendőr állt az érzékelők két oldalán, valamint további két biztonsági őr.

“ÜRÍTSD KI ZSEBEIDET!” Hallotta egy őr utasítását.

Caitlin látta, ahogy a többi gyerek megtölti a kis műanyag tartókat a zsebük tartalmával. Gyorsan ugyanezt tette; behelyezte ipodját, pénztárcáját, kulcsait.

Átballagott az érzékelőn, és a riasztó felsikoltott.

“TE!” Bökött felé az őr. “Gyere ki oldalra!”

Hát persze.

Minden gyerek bámulta, ahogy felemeltetik a karját, és az őrkézi szkennelrel átvizsgálja a testét.

“Viselsz bármilyen ékszert?”

Caitlin először a csuklójára gondolt, majd a nyakára és hirtelen feleszmélt. A keresztje.

“Vedd le,” csattant az őr szava.

A nyakláncot a nagymamája adta neki még mielőtt elment, egy kicsi ezüst kereszt, belevésve egy latin írás, amelyet soha nem fordított le. A nagymamája azt mondta, hogy ő is a nagyanyjától kapta. Caitlin nem volt vallásos, és nem is igazán értette ezt az egészet, de tudta, hogy a kereszt több száz éves és messze a legértékesebb dolog volt, amit birtokolt.

Caitlin kiemelte a pólójából és feltartotta, de nem vette le.

“Inkább nem.” válaszolta a lány.

Az őr rámeredt, hidegen, mint a jég.

Hirtelen, felfordulás tört ki. Egy kiabálás volt, amint egy rendőr megragadott egy magas, vékony srácot és nekilökte a falnak, és egy kis kést távolított el a zsebéből.

Az őr elment, hogy segítsen a társának, és Caitlin megragadta az alkalmat, hogy belecsusszanjon a folyosón hömpölygő tömegbe.

Isten hozott a New York-i középiskolában, gondolta Caitlin. Nagyszerű.

Legszívesebben már számolta volna a napokat a diploma megszerzéséig.

A folyosók szélesebbek voltak, mint amiket valaha látott. El sem tudta képzelni, hogy valamikor ezek meg tudnak telni, most mégis zsúfolásig voltak tele diákokkal. Caitlin biztosra vette, hogy sok ezernyi gyerek van ezeken a folyosókon, mert az arcok tengere a végtelenségig húzódott. A zaj ezeken a folyosókon még rosszabb volt, a hangok sűrűsödve pattantak vissza a falakról. Be akarta fogni a füleit. De még egy tenyérnyi hely sem volt, hogy felemelje a karjait. Úgy érezte, klausztrófóbiás.

A csengő megszólalt, és a ricsaj csak nagyobb lett.

Máris elkésett.

Végignézett a tanulókértáján és észrevette a tanterem számát a távolban. Megpróbált átvágni a testek tengerén, de nem jutott sokkal előbbre. Végül, több próbálkozás után rájött, hogy csak egy kicsit kell agresszívebb lenni. Elkezdett tolakodni és visszakönyökölni. Egyszerre mindig csak egyvalakin, de lassan átjutott a széles folyosón és megnyomta a nehéz ajtót, hogy benyisson az osztályterembe.

Felkészült mindenféle tekintetre, hogy mint ő, az új lány, késve érkezett az órára. Elképzelte, ahogy a tanár megszidja őt, amiért megtöri az óra csendjét. De meg volt döbbenve, amikor felfedezte, hogy egyáltalán nem ez volt a helyzet. A terem – noha 30 gyerekre volt tervezve, de legalább 50-en voltak – tele volt. Néhány gyerek a helyén ült, mások a padosorok közt mászkáltak, kiabálva és egymásra ordítva. Kész káosz volt.

A csengő öt teljes perccel ezelőtt szólt, de a tanár – rendezetlenül, gyűrött öltönyt viselve – még el sem kezdte az órát.

Ott ült a lábát az asztalra téve, újságot olvasva, és tulajdonképpen figyelmen kívül hagyva mindenkit.

Caitlin odament hozzá és elhelyezte az új azonosító kártyáját az asztalra. Ott állt és várt, hogy a tanár felnézzen rá, de nem tette.

Caitlin végül megköszöri a torkát és megszólalt.

“Elnézést.”

A tanár vonakodva bár, de leengedte az újságját.

“Caitlin Paine vagyok. Én vagyok az új diák. Az hiszem, ezt önnek kell odaadnom”

“Én csak egy helyettes tanár vagyok,” válaszolta a tanár, és felemelte az újságját, megszakítva a beszélgetést.

Caitlin ott állt összezavarodva.

“Szóval, nem nézi meg?”

“A tanárod hétfőn jön vissza,” mondta a helyettes tanár hűvösen. “Majd ő foglalkozik veled.”

Caitlin észrevette, hogy beszélgetés befejeződött, és visszavette az igazolványát.

Megfordult az osztály felé. A zűrzavar nem csendesedett. Bárcsak valaki a segítségére sietne...de legalább nem volt feltűnő. Úgy tűnt, senki sem törődik vele vagy, hogy észrevették volna egyáltalán.

Ugyanakkor, az is zavaró volt a teli teremben, hogy nem volt egyetlen hely sem ahova leülhetett volna.

Összeszedte magát és – megragadva a naplóját – csak úgy próbaképpen végigsétált az egyik padsoron, meghátrálva néhányszor, amikor éppen átsétált az egymásra ordító

rendetlenkedők között. Ahogy elért a hátsó sorba, végre átlátta az egész termet.

Nincs egyetlen egy szabad ülőhely sem.

Ahogy ott állt, úgy érezte magát, mint egy idióta, és érezte, hogy néhány gyerek felfigyelt rá. Nem tudta mit csináljon. Márpedig ő biztosan nem fog ott állni az óra végéig, és a helyettesítő tanár sem akar törődni vele. Megint megfordult és körülnézett, tehetetlenül keresgélt.

Nevetést hallott néhány padsorral odébb, és most biztosra vette, hogy rajta nevetnek. Nem úgy volt öltözve, mint a többiek, és nem úgy nézett ki, mint ők. Az arca kipirult, ahogy egyre jobban zavarban érezte magát. Épp amikor már arra is kész volt, hogy kisétálgasson az osztályból, – de talán még az iskolából is – egy hangot hallott.

“Ide”

Megfordult.

Az utolsó sorban, az ablak mellett, egy magas fiú állt az asztala mögött.

“Ülj le,” mondta. “kérlek.”

A terem egy kicsit elcsendesedett, ahogy néhányan várták, hogy vajon mit reagál rá.

Caitlin odasétált a fiúhoz. Megpróbált nem belenézni a szemébe – a nagy, ragyogó zöld szemekbe – de nem tudott ellenállni.

A fiú gyönyörű volt. Sima, barnán csillogó bőr – meg nem tudta volna mondani, vajon fekete, spanyol, fehér, vagy melyik

nemzet keveréke – de soha nem látott ilyen lány és sima bőrt, kiegészítve egy markáns állkapocs vonallal. A haja rövid volt és barna, és vékony testalkatú volt. Volt benne valami, valami nagyon nem ideillő. Törekenynek látszott. Talán művész.

Ez más volt, mint amikor egy lányt kedvel egy fiú. Láta, ahogy a barátainak udvarolnak, de sohasem értette igazán. Mostanáig.

“És te hova fogsz ülni?” Kérdezte.

Próbálta leplezni a zavarát, de a hangja árulkodó volt. Remélte, hogy a fiú nem veszi észre, hogy mennyire ideges.

A fiú szélesen rámosolygott, kivillantva tökéletes fogsorát.

“Itt a közelben” mondta, és odament a nagy ablakpárkányhoz, éppen csak néhány lépéssel odébb.

A lány ránézett, s a fiú viszonzta a pillantását, tekintetük összeforrt. Ne nézz rá – gondolta magában – de nem tudott ellenállni.

“Köszönöm” mondta, de rögtön bolondnak érezte magát.

Köszönöm? Ez minden, amit ki tudtam nyögni? Köszönöm!?

“Jól van, Barack!” Kiáltotta egy hang. “Add oda a helyedet annak a szép fehér lánynak!”

Nevetés követte, de hamarosan újra erőre kapott a zaj a teremben, ahogy mindenki újra figyelmen kívül hagyta őket.

Caitlin látta, hogy a fiú zavartan leereszti a fejét.

“Barack?” Kérdezte a lány. “Ez a neved?”

“Nem,” válaszolta a fiú kivörösödve. “Csak ahogy ők hívnak engem. Mint Obamát. Úgy látják, hasonlítok rá.”

A lány jobban megnézte, és tényleg, hasonlított rá.

„Azért van, mert félig fekete vagyok, részben fehér, és részben Puerto Rico-i.”

„Nos, én úgy gondolom, hogy ez hízelgő,” mondta Caitlin.

„De nem úgy, ahogy ők mondják,” felelte a fiú.

A lány, elnézvén, ahogy a fiú ott ült az ablakpárkányon, önbizalmát veszítve, érzékenynek tűnt. Sőt, kiszolgáltatottnak. Nem tartozott ezek közé a gyerekek közé. Furcsamód, majdnem úgy érezte, hogy védelmébe vette.

„Caitlin vagyok,” mondta és kinyújtotta a kezét, belenézve egyenest a szemébe.

A fiú felpillantott, majd meglepődött, és a mosolya visszatért.

„Jonah” válaszolta.

Határozottan megrázta a lány kezét. Egy bizsergő érzés futott fel a lány karján, amikor érezte, hogy puha bőr rásimul a kezére. Úgy érezte, hogy mindjárt beleolvad a tenyerébe. Még a pillanat is hosszúnak tűnt, ahogy fogta a fiú a kezét, és nem tudta megállni, hogy vissza ne mosolyogjon.

\*

A reggel többi része hamar eltelt, és Caitlin már nagyon éhes volt, mire eljutott az étkezőbe. Amikor kinyitotta a duplaszárnyas ajtót, megdöbbsent a hatalmas termen. Olyan hihetetlen zaj volt, mintha száz gyerek egyszerre sikoltozna. Mintha egy tornaterembe lépett volna be. Kivéve, hogy hatméterenként biztonsági őrök álltak az asztalsorokban, gondosan őrködve a rendre.

Mint általában, fogalma sem volt, hogy merre menjen. Végigkutatta a hatalmas termet, mire talált egy halom tálcát. Elvett egyet, és beállt oda, ahol sorban álltak az ételért.

“Ne állj elé, ribanc!”

Caitlin megfordult és meglátott egy túlsúlyos lányt, aki legalább 15 centivel volt nála magasabb és mogorván bámult rá.

“Sajnálom, nem tudtam...”

“Ott a sor vége!” Kiáltott oda egy másik lány, és hátramutatott a hüvelykujjával.

Caitlin látta, hogy legalább száz gyerek áll mögötte a sorban. Ez legalább húsz perc várakozás. Ahogy haladt a sor vége felé, látta, hogy egy gyerek meglökött egy másikat, s az szinte repült a levegőben és utána keményen a földre zuhant. Majd a gyerek ráugrott és ütni kezdte az arcát. Az étkező felbolydult és több tucat gyerek gyűlt össze a verekedők körül.

“BUNYÓ! BUNYÓ!”

Caitlin tett néhány lépést hátra, és nézte a heves jelenetet a lábai előtt. Végül négy biztonsági őr jött fölénk és szétválasztotta a két véres gyereket, majd elvitte őket. Bár nem úgy látszott, mintha nagyon sietnének.

Miután Caitlin végre megkapta az ételét, átnézett a termen, remélve Jonah jelzését. De a fiú nem volt a láthatáron.

Végiglépkedett a sorok között, ment asztaltól asztalig, de már mindegyik foglalt volt. Volt ugyan néhány szabad hely, de azok sem voltak valami hívogatóak a nagy baráti csoportok szomszédságában.

Végül helyet foglalt egy üres asztalnál, egészen hátul. Csak egy gyerek volt, messze, a hosszú asztal végén. Egy alacsony, törekeny, nadrágtartós kínai fiú, szegényesen öltözve, fejét leszegve eszegetett.

A lány egyedül érezte magát. Lenézett és elővette a telefonját. Volt néhány Facebook üzenet a barátaitól, akik egy másik városban éltek. Azt akarták tőle tudni, hogy mennyire szereti az új helyet. Valahogy, most nem volt kedve válaszolni. A barátai nagyon messze voltak.

Caitlin alig evett, mert egy halvány érzet az első napi émelygéstől még benne volt. Megpróbálta elterelni a gondolatait. Szemeit becsukta. A mostani lakásukra gondolt, ami az ötödik emeleten, egy kis koszos épületben, a 132. utcában volt. Émelygése rosszabbra fordult. Mélyet lélegzett, és igyekezett valami másra, valami kellemesebbre gondolni az életéből.

A kisöccse, Sam. Tizennégy lesz 20-án. Sam sosem úgy viselkedett, mintha ő lenne a fiatalabb; mindig úgy lépett fel, mint idősebb testvére. Felnőtt és megedződött a körülményektől, az apjuk távozása, és ahogy az anyjuk nevelte mindkettőjüket. Már-már látta, ahogy kizárja magát a világból. A fiú gyakori iskolai verekedései nem lepték meg. Attól félt, hogy idővel ez csak rosszabb lesz.

De ami Caitlint illeti, Sam egyszerűen imádta őt. És ő viszont. Ő volt az egyetlen állandó az életében, az egyetlen, akire bármikor számíthat. Úgy tűnt, ő volt az egyetlen érzékeny pont a világban a lány számára. Elhatározta, hogy mindent megtesz,

hogy megvédje őt.

“Caitlin?”

A lány felugrott.

Jonah állt felette, egyik kezében tálca, a másikban hegedűtok.

“Nem bánod, ha csatlakozom hozzád?”

“Igen – úgy értem nem” mondta a lány, izgatottan.

Én idióta, gondolta. Ne legyél ilyen ideges.

Jonah villantott egyet a mosolyával, és leült vele szemben. A testtartása tökéletes volt. Gyengéden letette a hegedűtokot maga mellé és óvatosan lehelyezte a tálcáját az asztalra. Volt a fiúban valami, amit a lány nem tudott hova tenni. Különbözött azoktól, akikkel korábban találkozott. Olyan volt, mintha másik korból érkezett volna. Határozottan nem illett ehhez a helyhez.

“Milyen az első napod?” Kérdezte a fiú.

“Nem olyan, mint amire számítottam.”

“Tudom, hogy érted.”

“Az egy hegedű?”

A lány a hangszer felé bólintott. A fiú a közelében tartotta, egyik keze a tokon pihent, mintha attól tartott volna, hogy valaki elloppja.

“Ez tulajdonképpen egy brácsa. Csak egy kicsit nagyobb, de teljesen eltérő a hangzása. Sokkal teltebb.”

A lány sosem látott brácsát, és remélte, hogy a fiú kiteszi az asztalra, hogy megmutassa neki. De a fiú meg sem mozdult és a lány nem akarta kérlelni. Még minding a tokon tartotta a kezét, úgy védelmezte, mintha valami nagyon személyes dolog lenne.

“Sokat gyakorolsz?”

Jonah felvonta a vállát. “Néhány órát egy nap,” felelte.

“Néhány órát!? Te nagyszerű lehetsz!”

A fiú ismét vállat vont. “Jól megy, azt hiszen. Sok brácsás van, aki sokkal jobb, mint én. De remélem, ezzel is jutok valamire.”

“Én mindig is zongorázni akartam volna,” mondta Caitlin.

“És miért nem zongorázol?”

A lány éppen azt akarta mondani, hogy soha nem volt zongorája, de nem tette. Helyette vállat vont és lenézett az ételére.

“Nem kell, hogy a saját zongorád legyen,” mondta Jonah.

A lány felnézett és megriadt, hogy a fiú a gondolataiban olvas.

“Van egy próbaterem ebben az iskolában. Annyi minden rossz itt, de legalább van valami jó is. Ingyen adnak leckéket. Csak jelentkezned kell.”

Caitlin szeme tágra nyílt.

“Igazán?”

“A jelentkezési lap ott van a zeneteremnél. Keresd Mrs.Lennoxot. Mondd, hogy a barátom vagy.”

Barát. Caitlinnak tetszett ez a szó. Érezte, hogy a boldogság utat tör a bensőjében.

Szélesen elmosolyodott. Tekintetük egy pillanatra ismét összetalálkozott. Belebámult a ragyogó, zöld szemekbe, és égett a vágytól, hogy millió kérdést tegyen fel. Van barátnőd? Miért vagy hozzám ilyen kedves? Tényleg kedvelsz engem?

De inkább a nyelvét elharapva nem szólt egy szót sem. Bár attól is félt, hogy az együttöltött idő elrohan, ezért

lázasan gondolkodott, hogy mit kérdezzen, ami tovább nyújtja a beszélgetésüket. Próbált kigondolni valamit, ami biztosítaná, hogy újra láthassa őt. De csak zavarba jött és leblokkolt.

Mire végre szólásra nyitotta a száját, a csengő megszólalt.

A teremben kitört a ricsaj és a jövés-menés. Jonah felállt és megragadta a brácsáját.

“Elkések,” mondta, és összeszedte a tálcáját.

A fiú a lány tálcája fölé hajolt. “Elvihetem a tiedet is?”

Caitlin lenézett, és rájött, hogy elfelejtkezett róla, és megrázta a fejét.

“Rendben,” mondta a fiú.

Ott állt félénken, és nem tudta mit mondjon.

“Nos, akkor szia”

“Szia,” válaszolta a lány esetlenül, a hangja alig volt hangosabb a suttogásnál.

\*

Az első iskolanapja véget ért, és Caitlin kilépett az épületből a napos, márciusi délutánba.

Habár egy erős szél fúj, ő már nem érzett hideget. Jóllehet, minden gyerek rikoctozott, ahogy elhaladtak mellette, de többé nem zavarta a lárma. Élőnek érezte magát és szabadnak. A nap többi része gyorsan eltelt, még az új tanárai nevére sem emlékezett.

Nem tudta megállni, hogy ne gondoljon Jonah-ra.

Azon tűnődött, hogy mennyire ostobán viselkedett az étkezőben. Micsoda baklövés volt, hogy alig kérdezett tőle

valamit. Csak az arról a hülye brácsáról tudta őt kérdezni. Azt kellett volna kérdeznie, hogy merre él, hová valósi, vagy hová jelentkezett főiskolára.

De leginkább, hogy van-e barátnője. Egy ilyen fiú kell, hogy randizgasson valakivel.

Egy pillanatra egy csinos, jól öltözött spanyol lány keltette fel Caitlin érdeklődését. Végignézett rajta, ahogy elvonult és magát képzelte a helyébe.

Caitlin ráfordult a 134. utcára, és egy másodpercre elfelejtette, hogy merre jár. Még soha nem jött hazafelé az iskolából, és nem emlékezett, hogy merre van az új otthona. Ott állt a sarkon, összezavarodva. Egy felhő takarta el a napot és erős szél támadt, hirtelen újra érezte a hideget.

“Hé, barátocskám!”

Caitlin megfordult, és észrevette, hogy egy mocskos, sarki bódé előtt áll. Négy piszkos férfi ült előtte műanyag székeken, láthatóan fittyet hányva a hidegre, és vigyorogtak, mintha ő lenne a következő fogás.

“Gyere ide át, kislány!” Kiáltotta egy másik.

Emlékezett már.

A 132. utca. Az lesz az.

Gyorsan megfordult, és élénk ütemben elsétált a másik keresztutcáig. Néha hátranézett a válla felett, hogy lássa, vajon követik-e azok az emberek. Szerencsére nem követték.

A hideg szél csípte az arcát és egészen felébresztette, ahogy kezdett visszarázódní az új környék rideg valóságába. Ahogy

körbenézett az elhagyott autókon, az összefirkált falakon, a szögesdróton, és hogy rácsok vannak minden ablakon, hirtelen nagyon egyedül érezte magát. És nagyon félt.

Még három háztömb volt a lakásig, de mintha nagyon messze lenne. Azt kívánta, bárcsak ott lenne mellette egy barátja – lehetőleg Jonah – és belegondolt, hogy egyedül kell megtennie ezt az utat minden áldott nap. Újra mérges volt az anyjára. Hogyan tudja őt állandóan új helyekre költöztetni, amelyeket mindig megutált. Mikor lesz vége ennek valahára?

Üvegcsörömpölést hallott.

Caitlin szíve gyorsabban vert, ahogy meglátta a mozgolódást balra, az utca másik oldalán. Gyorsan sétált és megpróbálta leszegni a fejét, de ahogy közelebb ért, egy ordítást hallott és groteszk nevetést, és nem tudta nem észrevenni, mi folyik ott.

Négy nagydarab kamasz – úgy 18 vagy 19 évesek lehettek – állt egy másik gyerek fölött. Kettő közülük lefogta a karját, míg egy harmadik odalépett és gyomron ütötte, a negyedik pedig a fejét ütlegelte. A srác – talán 17 éves, magas, vékony volt és védtelen – a földre esett. Két fiú odament és arcon rúgta.

Caitlin, akarata ellenére megállt és rájuk meredt. Elszörnyedt. Ilyet még soha nem látott.

A másik két kölyök tett néhány lépést az áldozatuk körül, majd felemelték a bakancsukat és lecsapták.

Caitlin attól félt, hogy halálra fogják taposni azt a gyereket. “NE!” Sikoltott fel.

Volt valami furcsa ropogó zaj, ahogy a lábuk a földet érte.

De ez nem csonttörésnek hangzott, hanem inkább fás hangja volt. Ropogó fa. Caitlin látta, hogy egy hangszeren taposnak. Ahogy jobban megnézte, egy hegedű – vagy egy brácsa? – darabjait látta heverni végig a járdán.

Rémültem emelte a szája elé a kezét.

“Jonah!?”

Caitlin, gondolkodás nélkül átment az utcán, egyenesen a csapat fiúhoz, akik kezdték észrevenni őt. Ránéztek a lányra és gonosz mosollyal elkezdtek egymást bökdösni.

A lány egyenesen az áldozatukhoz sétált és látta, hogy ő tényleg Jonah. A fiú arca vérzett és véraláfutásos volt, és öntudatlanul feküdt.

A lány felnézett a fiúkra, és miután a haragja legyőzte a félelmét, odaállt Jonah és közéjük.

“Hagyjátok békén!” Kiáltott rá a bandára.

Egy gyerek közepén – legalább 2 méter magas, izmos – visszanevetett.

“Vagy mi lesz?” Kérdezte egy nagyon mély hangon.

Caitlin érezte, hogy forog vele a világ, és észrevette, hogy keményen meglökte valaki őt hátulról. Ugyan felemelte a könyökét miközben a betonra esett, de ez alig tompította a zuhanást. A szeme sarkából látta a szálló naplóját, és ahogy a papírok mindenfelé szétszóródnak belőle.

Nevetés hallott. És azután lépéseket, ahogy feléje közeledtek.

Szíve a mellkasában dobogott, adrenalinja az egekbe szökött. Sikerült megfordulnia és talpra állnia, épp mielőtt még elérték

volna őt. Elkezdett rohanni a sikátorban, futott, mintha csak az életéért futna. És lehet, hogy valóban így is volt.

A fiúk nagyon közel futottak mögötte.

Egyik iskolájában a sok közül, amikor még azt gondolta, hogy sokáig maradnak ott, eljárt futni, és észrevette, hogy milyen jól megy neki a sprintelés. Valóban, ő volt a legjobb a csapatban. Nem a hosszú távon, hanem a 100 méteren. Még a srácok többségét is le tudta futni. És most kezdett visszaemlékezni az egészre.

Az életéért futott és a suhancok nem tudták elkapni őt.

Caitlin hátranézett és látta, hogy mennyire vannak a háta mögött, és optimista volt, hogy le hagyja őket. Már csak helyes irányt kell megtalálnia.

A sikátor egy nagy T-ben végződött, és befordulhatott balra is és jobbra is. Nem volt ideje, hogy megváltoztassa a döntését, ha meg akarta őrizni az előnyét, és gyorsan kellett döntsön. Nem látta, mi van a sarkokon túl. Vakon, balra fordult.

Imádkozott, hogy jó legyem a választás. Gyerünk. Kérlek!

A szíve majd megállt, amikor élesen balra fordult és meglátta a zsákutcát maga előtt.

Rossz az irány.

Egy zsákutca. Elfutott egészen a falig, hogy keressen egy kijáratot, bármilyen kijáratot. Mikor rájött, hogy nincsen, szembefordult az érkező támadóival.

Kifulladásra nézte, ahogy befordulnak a sarkon, és közelednek. Átlátott a válluk felett. Hogyha jobbra fordult volna, már

sikeresen hazaért volna. Na, persze. Csak ilyen a szerencséje.

“Jól van, te ribanc,” mondta egyikük, &bdquo;most szenvedni fogsz.”

Látták, hogy nem tud menekülni. Lassan közelebb jöttek feléje, nehezen lélegezve, de vigyorogva, mint akiknek kedvére van a verekedés.

Caitlin lecsukta a szemét és mélyet lélegzett. Megpróbálta elképzelni, hogy Jonah magához tér, feltűnik a sarkon, és összeszedi minden erejét, készen arra, hogy megmentse őt. De kinyitotta a szemét, a fiú pedig nem volt ott. Csak a támadói. És egyre közelebb.

A lány az anyjára gondolt, hogy mennyire gyűlöli őt, amiért annyi mindenfelé kellett élnie. Majd az öccsére gondolt, Samre. Aztán arra gondolt, milyen lenne az élete ez után a nap után. Az egész élete lepörgött előtte, hogy mi mindenre kellett keresztülmenjen, hogy senki sem értette meg őt, és hogy soha, semmi nem ment a maga módján. Aztán valami bekattant benne. Valahogy, elege lett.

Én nem ezt érdemlem. Én NEM ezt érdemlem!

És akkor, hirtelen megérezte azt.

Egy hullámozó érzés volt az, valami egészen más, mint amit eddig tapasztalt. A düh hulláma volt, ahogy átjárta a testét, még a vére is felforrt tőle. Az érzés gyomrában központosult és onnan terjedt szét. Úgy érezte, hogy a lába gyökeret eresztett a földbe, és mintha egyé válna a betonnal. Érezte, hogy egy ősi erő lesz rajta úrrá, és ez az erő áthalad a csuklóján, és nézte, ahogy a

keze önmaga cselekszik. Megragadta a támadója csuklóját és derékszögben hátracsavarta. A gyerek arca eltorzult a rémülettől, ahogy a csuklója és a karja kettészakadt.

A fiú sikoltva a térdre rogyott.

A másik három fiú szeme tágra nyílt a meglepetéstől.

A legnagyobb a három közül átvette a kezdeményezést.

“Te kib...”

Mielőtt befejezhette volna, a lány felugrott a levegőbe, és két lábát egyenesen a fiú mellkasának vetette úgy, hogy a fiú vagy három métert repült vissza és belecsapódott egy halom fémszemetes közé.

Ott feküdt mozdulatlanul.

A másik két gyerek megdöbbenően egymásra nézett. És valóban megrémültek. Caitlin érezte, hogy egy emberfeletti erő járja át a testét és hallotta magát vicsorogni, amikor felkapta a két gyereket (mindegyik kétszer akkora volt, mint ő) és egy kézzel felemelte őket egy méter magasra a föld fölé.

Ahogy ott himbálózva lógtak a levegőben, hátralendítette, majd egy hatalmas erővel egymásnak csapta őket. Mindkettő a földre rogyott.

Caitlin ott állt, zilált, és tajtékzott a dühtől.

Mind a négy fiú mozdulatlan volt.

A lány nem érzett megkönnyebbülést. Éppen ellenkezőleg, még többet akart. Még többel akart megküzdeni. Még több testet akart dobálni.

És valami mást is akart.

Látása hirtelen kiélesedett, képes volt ráközelíteni a fiúk nyakára. Milliméter pontosan látta a lüktető ereket onnan, ahol állt. Harapni akart. Táplálkozni.

Nem értette, mi történik önmagával, hátravetette a fejét és kiengedett egy földöntúli sikolyt, ami visszhangzott az épületek és a ház között. Ez egy ősi győzelmi sikoly volt, és egy beteljesületlen düh. Egy állat sikolya volt, ami többet akart.

## Második fejezet

Caitlin az új lakásuk ajtaja előtt állt meredten, és hirtelen ráeszmélt, hogy hol is van. Halvány fogalma sem volt arról hogyan került oda. Az legutolsó dolog, amire emlékezett, az az, hogy a sikátorban volt. És most valahogy, egyszer csak otthon találta magát.

Minden másodpercre emlékezett, hogy mi történt a sikátorban, és próbálta mindezt kitörölni az elméjéből, de nem tudta. Lenézett a kezére és a karjaira, várta, hogy valami másnak lássa őket, de egészen normálisak voltak. Olyanok, mint amilyenek mindig is voltak. A düh átsöpört rajta, átváltoztatta őt, aztán éppolyan gyorsan el is illant.

De az utóhatás megmaradt; ürességet érzett valahol legbelül. Zsibbadást. És valami mást is érzett, de nem tudta megfogalmazni. Képek cikáztak át az elméjén, képek a verekedők oldalra hajlott nyakáról. A szívverésük lüktetéséről. És éhséget is érzett. Egyfajta vágyat, sóvárgást.

Caitlin igazából nem is akart hazatérni. Nem akart foglalkozni az anyjával, különösen ma nem. Nem akart foglalkozni az új hellyel, a kicsomagolással. Ha Sam nem lesz otthon, akkor csak fordul egyet és elmegy. Nem volt ötlete, hogy hova menne, de legalább sétálna egyet.

Vett egy mély levegőt, kinyújtotta a kezét és rátette az ajtógombra. Most vagy a gomb volt meleg, vagy a keze volt hideg,

mint a jég.

Caitlin belépett a verőfényes lakásba. Érezte az étel illatát a tűzhelyen, vagy talán a mikróban. Sam. Ő mindig korán jön haza és kaját készít magának. Az anyja még órákig nem lesz otthon.

“Ez nem úgy néz ki, mint egy remek első nap.”

Caitlin megfordult és sokkolta az anyja hangja. Ott ült a kanapén, cigarettázott, és megvetően nézett végig a lányán.

“Mit csináltál, már tönkretetted a pulcsidat?”

Caitlin lenézett és először vette észre a koszos foltokat, ami talán akkor koszolódott be, amikor a betonra esett.

“Miért vagy ilyen korán itthon?” Kérdezte Caitlin.

“Nekem is az első napom volt, tudhatod,” csattant fel. “Nem te vagy az egyetlen. Ma laza napom volt. A főnök korábban engedett haza.”

Caitlin nem tudta elviselni az anyja gúnyos hangját. Ma este nem. Mindig olyan szemtelen volt vele és Caitlinnak most elege lett. Elhatározta, hogy ugyanolyan szemtelenül fog viselkedni vele ő is.

“Remek,” csapott vissza Caitlin. “Ez azt jelenti, hogy megint költözünk?”

Az anyja hirtelen lábra szökkent. “Vigyázz a szádra, te!” Rikoltotta. Caitlin tudta, hogy anyja csak ürügyet keres, hogy kiabáljon vele. Úgy gondolta, az lesz a legjobb, hogy inkább beleköt, csakhogy essenek má tül a dolgon.

“Nem kellene Sam körül cigarettáznod.” válaszolta Caitlin hidegen, majd belépett a kis hálószobájába, becsapva és kulcsra

zárva az ajtót maga után.

“Gyere ki ide, te kis dög! Hogy beszélsz te az anyáddal!?! Ki rakja a kenyeret az asztalodra...?”

Caitlin annyira nem tudott figyelni ezen az éjszakán, hogy teljesen elnyomta magában az anyja hangját. Ehelyett, a nap eseményei jártak a fejében. Azoknak a verekedős fiúknak a nevetése. Saját szívdobbanásának hangja a fülében. A saját hörgésének hangja.

Mi történt ott pontosan? Honnan szerezte azt az erőt? Talán csak az adrenalin tombolt benne? Részben azt kívánta, hogy így legyen. De a másik része tudta, hogy nem így volt. Mi volt ő?

A dörömbölés az ajtaján folytatódott, de Caitlin alig hallotta. A telefonja az asztalán volt, rezgett, mint az őrült, és villóztak az üzenetek, emailek, Facebook csetek – de azokat is alig észlelte.

Odament a kis szobaablakhoz és lenézett az Amsterdam Ave sarkára, és egy ismerős hang ébredt az elméjében. Jonah hangja volt az. Egy halk, mély, megnyugtató hang. És egy kép, ahogy mosolyog. Visszaemlékezett, hogy mennyire gyengéd, és milyen törekenynek tűnt. Aztán látta őt a földön fekvő, véresen, a becses hangszere pedig darabokban. A harag új hulláma lobbant fel benne.

Később a haragja átalakult aggodásba; bárcsak minden rendbe lenne vele, bárcsak haza ért volna épségben... Elképzelte, hogy a fiú felhívja őt. Caitlin. Caitlin.

“Caitlin?”

Az új hang az ajtón kívülről jött. Egy fiúhang volt.

Összezavarodva tért vissza a gondolataiból.

“Sam vagyok. Engedj be.”

A lány odament az ajtóhoz és a fejét nekitámasztotta.

“Anya elment” mondta a hang a másik oldalról. ”Elment cigarettáért. Na, gyerünk, engedj már be.”

Caitlin kinyitotta az ajtót.

Sam ott állt, döbenten, aggodalommal az arcán. 15 éves volt, de idősebbnek nézett ki a koránál. Korán kezdett nőni, már csaknem 180 cm magas volt, de nem volt még elég érett, ügyetlen és esetlen volt. Fekete hajú és barna szemű, bőre hasonló árnyalatú volt, mint Caitliné. Határozottan látszott a rokonság közöttük. És most látta az aggodalmat az arcán. A fiú jobban szerette őt, mint bárki mást.

Caitlin beengedte és gyorsan bezárta az ajtót mögötte.

“Sajnálom” mondta. “Csak nem tudtam kiegyezni veled ma este.”

“Mi történt mindkettőtökkel?”

“A szokásos. Rám szállt és én nem hagytam magam.”

“Azt hiszem nehéz napja volt.” mondta Sam, és próbált békét teremteni közöttük, ahogy mindig. “Remélem, nem rúgják ki megint.”

“Kit érdekel? New York, Arizona, Texas... Kit érdekel, mi lesz a következő? A költözésünk soha nem ér véget.”

Sam a homlokát ráncolta, ahogy ült a széken, és Caitlin hirtelen rosszat érzett. Néha kissé nyersen fogalmaz, beszél gondolkodás nélkül, és azt kívánta bárcsak visszavonhatná a

szavait.

“Milyen volt az első napod?” Kérdezte Caitlin, próbálva másra terelni a szót.

Sam vállat vont. “Jó volt, azt hiszem,” böködte lábujjával a széket.

Majd felnézett. “És a tied?”

A lány megvonta a vállát. Kellett, hogy legyen valami a kifejezésében, mert a fiú nem nézett félre. Folyamatosan őt figyelte.

“Mi történt?”

“Semmi,” mondta a lány védekezően, majd megfordult és elsétált az ablak felé.

Érezte, hogy Sam nézi őt.

“Olyan... más vagy.”

Caitlin hallgatott. Ha a fiú tudná mi történt... Vajon a külső megjelenése mutat valami változást? Nagyot nyelt, mielőtt megszólalt.

“Milyen?”

Csend.

“Nem tudom,” felelte végül a fiú.

A lány céltalanul kibámult az ablakon, aztán észrevette, hogy kint, a sarki bódénál egy férfi átver egy vásárlót a filléres táskájával.

“Utálom ezt az új helyet” mondta a fiú.

A lány megfordult, arccal a fiú felé.

“Ahogy én is.”

“Még azon is gondolkodtam...” – mondta a fiú a fejét leszegve, – hogy elmegyek.

“Hogy érted ezt?”

Vállat vont.

A fiúra nézett. Elég lehangoltnak tűnt.

“Hová?” Kérdezte a lány.

“Talán... leköltözöm apához.”

“Hogyan? Fogalmunk sincs, hogy hol van.”

“Megpróbálhatom. Megkereshetem őt.”

“Hogyan?”

“Nem tudom... De megpróbálhatom.”

“Sam. Ő akár már halott is lehet, amennyire mi ismerjük.”

“Ne mondd ezt!” Kiáltotta, és az arca elvörösödött.

“Sajnálom,” mondta a lány.

A fiú lenyugodott.

“De belegondoltál valaha, még ha meg is találjuk, talán még látni sem akar minket? Elvégre, ő lépett le. És soha nem próbálta felvenni velünk a kapcsolatot.”

“Talán, mert anya nem engedte neki.

“Vagy talán, mert egyszerűen nem szeret minket.”

Sam homlokráncai mélyebbek lettek, miközben a padlót bökdöste a lábujjával. “Utánanéztam a Facebookon”

Caitlin szeme tágra nyílt a csodálkozástól.

“Megtaláltad őt?”

“Nem vagyok biztos benne. Négy ember van ugyanezzel a névvel. Kettő közülük privát és nincs kép róluk. Mindkettőnek

küldtem egy üzenetet.”

“És?”

Sam megrázta a fejét.

“Semmi visszajelzés.”

“Apa nem lenne rajta a Facebookon.”

“Azt nem tudhatod,” válaszolta a fiú védekezve.

Caitlin sóhajtott, oda ment az ágyához és lefeküdt. Felbámult a sárgás mennyezetre, amelyről festék már helyenként lehámlott. Kíváncsi volt hogyan értek el erre a pontra. Voltak városok, ahol boldogok voltak, és voltak idők, amikor anyjuk is boldognak tűnt. Mint, amikor azzal a férfival randizott. Eléggé megbízott benne, eléggé legalábbis ahhoz, hogy Caitlint egyszer egyedül hagyja vele...

Voltak városok, mint például az utolsó, ahol ő és Sam szintén talált néhány új barátot, ahol úgy tűnt sokáig maradnak, legalább az iskola elvégzéséig. Aztán minden olyan gyorsan megfordult. És megint az ismerős sorrend következett; csomagolás, búcsúzkodás, költözködés. Túl nagy kérés lett volna egy normális gyerekkorért?

“Visszaköltözhetnék Oakville-be,” mondta Sam hirtelen, megszakítva a lány gondolatait. Oakville volt az a város, ahol a legutóbb laktak. Hátborzongató volt, hogy mindig pontosan tudta, mire gondol Caitlin. “A barátaimnál maradhatnék.”

A nap kezdett az idegeire menni. Ez már túl sok volt a lánynak. Nem gondolkodott tisztán, és csalódott volt, amint hallotta, hogy Sam készen áll elhagyni akár még őt is, mintha nem, érdekelné,

hogy mi lesz itt vele.

“Akkor menj!” Pattantak ki belőle hirtelen a szavak anélkül, hogy komolyan gondolta volna. Mintha valaki más mondta volna ki őket. Hallotta a ridegséget a saját hangjában, és rögtön meg is bánta.

Miért kellett neki ilyen meggondolatlanságot mondani? Miért nem tudta türtőztetni magát?

Ha jobb hangulatban lett volna, ha nyugodtabb lett volna és nem zúdult volna minden egyszerre a nyakába, akkor nem ezt mondta volna. Vagy nem így mondta volna. Olyat kellett volna mondjon, minthogy; tudom, hogy azt próbálsz elmondani, hogy soha nem hagynád el ezt a helyet akármilyen rossz jön, mert te nem hagynál engem egyedül, hogy magam küzdjek meg vele. És én nagyon szeretlek ezért. És soha nem hagynálak el. Ebben az elrontott gyermekkorban, mint a miénk, legalább mi itt vagyunk egymásnak.

Ehelyett, a hangulata a legrosszabbat hozta ki belőle. Önzően viselkedett és kifakadt.

Mikor felült, látta a sértettség okozta fájdalmat a fiú arcán. Vissza akarta vonni a szavait és azt mondani, hogy sajnálja, csak átsaptak a feje felett a hullámok. A száját valahogy mégsem tudta kinyitni.

Sam lassan felállt a székről és csendben elhagyta a szobát, gyengéden becsukva az ajtót maga után.

Caitlin, te olyan idióta vagy, gondolta a lány magában. Miért kell, hogy ugyanúgy bánj vele, mint az anyád bánik teveled?

Visszafeküdt és bámulta a plafont. Észrevette, hogy egy másik oka is volt, hogy így kifakadt. Sam akkor szakította meg a gondolatait – és csak abban a pillanatban tette – amikor azok a legrosszabbra fordultak. Épp egy sötét gondolat villant át rajta, mikor a fiú megszakította, és mielőtt még esélye lett volna megoldani azt.

Az anyja ex-barátja. Három várossal ezelőtt történt. Az egyszeri időszak, amikor az anyja boldognak tűnt. Frank. 50 éves. Alacsony, húsos, kopaszodó. Vastag, mint egy farönk. És büzlött, mint egy olcsó kölni. Ő még csak 16 volt akkor.

Ott állt a kis mosókonyhában – ruháját hajtogatva – mikor Frank megjelent az ajtóban. Mindig olyan ijesztő volt, amikor bámulta őt. Lehajolt Caitlin ruháihoz és felvett egy párat a bugyijából. Feltartotta őket is vigyorgott. Caitlin pedig elpirult zavarában és mérgében.

“Ezeket leejtetted,” mondta, vigyorogva. A lány kikapta őket a kezéből.

“Mit akarsz?” Csapott vissza.

“Így kell az új mostohaapáddal beszélni?”

Egy fél lépést tett közelebb.

“Te nem vagy a mostohaapám.”

“De az leszek – hamarosan.”

A lány megpróbált visszatérni a ruhái hajtogatásához, de a férfi még egy lépéssel közelebb jött. Túl közel. A lány szíve a mellkasában dobogott.

“Azt hiszem itt az ideje, hogy egy kicsit jobban megismerjük

egymást,” mondta, és levette az övét.

“Nem de?”

Caitlin rémültem próbálta mellette kipréselni magát az ajtón, de akkor a férfi elállta az útját, durván megragadta és nekicsapta a hátát a falnak.

Akkor volt, hogy az megtörtént.

Egyfajta düh kezdte átjárni a testét. Olyan düh, ami különbözött attól, amit eddig tapasztalt. Érezte, ahogy a teste felhevül, lángra gyúl a talpától egészen a feje búbjáig. Ahogy a férfi odaért hozzá, ő egyenesen felugrott és megrúgta őt úgy, hogy mindkét lába a férfi mellkasán landolt.

Annak ellenére, hogy ő csak harmad akkora volt, a férfi a rúgástól kirepült az ajtón –kitörve még az ajtózsarnék is a fából – és még három métert repült, át a másik szobába. Mintha egy ágyú robbantotta volna őt keresztül a házon.

Caitlin reszketve állt ott. Soha nem volt egy erőszakos személy, soha nem volt úgy, hogy megüssön valakit. Sőt, nem is volt olyan nagy vagy erős. Hogy tudta így megrúgni őt? Hogy volt ereje megtenni ezt? Soha, senkit nem látott, legkevésbé egy felnőtt embert a levegőben így repülni, vagy összezúzni egy ajtót. Honnan származik ehhez az ereje?

A lány odament hozzá és megállt fölötte. A férfi ki volt ütve, a hátán feküdt. Azon tűnődött, vajon megölte-e őt. De abban a pillanatban – mikor a düh még eltöltötte őt – ez nem igazán érdekelte. Sokkal jobban aggódott önmaga miatt, hogy kicsoda – vagy micsoda – volt ő valójában.

Soha nem látta Franket újra. Még a következő napon szakított az anyjával, és sosem tért vissza.

Az anyja sejtette, hogy valami történt kettejük között, de soha egy szóval sem említette. Mindazonáltal, ő Caitlint hibáztatta a szakításért, amiért tönkretette az élete egyetlen boldog időszakát. És azóta is őt hibáztatja érte.

Caitlin nézte a málló mennyezetet, s a szíve megdobbant egy gondolattól. A mai dühkitörésére gondolt és arra, hogy vajon van-e kapcsolat a két esemény között. Mindig azt feltételezte, hogy ami Frankkel történt, az csak egy elszigetelt eset, valamilyen furcsa erőkitörés volt. De most úgy gondolta, hogy az valami többről szólt. Volt ott valami rajta kívül álló erő? Vajon ő valamiféle csodabogár?

Kicsoda volt ő?

## Harmadik fejezet

Caitlin rohant. A verekedők visszatértek és üldözik őt, végig a sikátoron. A zsákutca van előtte, egy masszív fal, de ő csak rohan felé. Ahogy rohant, felgyorsult, de olyan hihetetlen sebességre, hogy az épületek csak úgy repültek el mellette. Érezte, ahogy a szél belekap a hajába.

Ahogy közelebb ért, felugrott, és egyetlen ugrással a fal tetején termett, 9 méter magasan. Még egy ugrás, és újra átrepült a levegőn, 9 méter, 6 méter, majd a betonra érkezett anélkül, hogy ritmust vesztett volna. És csak futott, és futott. Úgy érezte, hogy ereje teljében van és legyőzhetetlen. A sebessége még jobban emelkedett, és úgy érezte mintha tudna repülni.

Lent, a beton a tulajdon szeme előtt változott fűvé, magas, lengedező zöld fűvé. A nap ragyogott, ő pedig rohant a prérin, és mintha az otthonát látta volna a korai gyermekkorából.

Már távolról érzékelte az apját, ahogy ott állt a láthatáron. Ahogy szaladt fejéje, érezte, hogy közeledik hozzá. Szemével addig összpontosított, míg az apja bekerült a középpontba. Ott állt nagy mosollyal és szélesre tárt karokkal.

# Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.